

Ja vi stackars arbetare får jämt i sticket stå,
hur det är, kan jag inte rätt förstå,
men nog kunde det väl ändras, om lotten lika föll,
om man hade mod och sen man samman höll.

Den här omtalade Lindström hade tydligen arbetet på entreprenad, varför han själv måste svara för sina arbetare.

Västkustbanans visor.

Blinda Lindroths klagan.

Det lyster mig att sjunga, ty tiden syns mig lång,
och dagarna är tunga för mig förutan sång.
För jag hör till de många, som glädjen svikit har,
och mörka dagar långa för mig står endast kvar.

Jag stod just i min blomning, uti min ålders vår,
min lycka var fullkomlig, av sorg fanns ej ett spår,
nu ödets hand mig svikit, min framtid krossad är,
o Gud, vad jag har lidit på plågans läger här.

Jag älskade en tärna i mina unga år,
hon bröt sin tro, så gärna hon gav mig nya sår,
jag bittra kalken tömde, och sedan var det slut,
jag icke mera drömde om kärlek som förut.

O hårda kvinnohjärta, säg är du lika väl,
du kunnat lindra smärtan i en bedrövad själ,
men grymt du mig förskjuter, du hör min klagan ej,
blott gift i såret gjuter, är det ej grymt o säj.

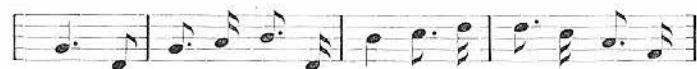
Men o, vad båtar klaga, jag börjar väl på nytt,
berättar först min saga om tiderna som flytt,
så som en yngling bara jag hemmet övergav
och i kamraters skara jag börja fick som slav.

Blinda Lindroths klagan.

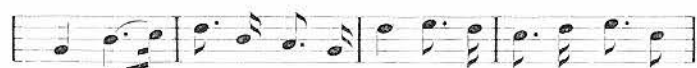
Melodi nr 45.

Det lys-ter mig att sjung-a, ty ti-den syns mig

lång Och da-gar-na är tung-a för mig för-u-tan

sång För jag hör till de mång-a, som gläd-jen svi-kit

har och mör-ka da-gar lång-a för mig stå en-dast kvar.

Som rallare jag farit på järnvägar alltjämt
och alltid illa farit, det vet jag ock bestämt,
nu har jag skördat lönen, vad får jag väl till tack,
ej hör väl staten bönen, om ej mitt eget fack.

Det var på västkustbanan olyckan hände mig,
då jag på gamla vanan i schakten ställde mig
med släggan uti handen och munterhet i håg,
å då stod jag på branten av livets korta vår.

Vi höll just på att bränna ett skott på tretton fot,
då jag med käppen sänder patronen fot för fot,
då plötsligt skottet brinner, och jag ej undan hann,
min syn den strax försvinner också min ena hand.

Hur dystert känns det icke att lämna ljusets värld
och kastad bli så plötsligt i en framtid mörk och kall,
att ej mer skåda dagen och vinterkvällens glans.
O, jag blev grymt bedragen på livets sköna dans.

Nu får jag ensam sitta och ledas uti hand
utav en liten flicka, en gosse ock ibland,
jag är ju åter barnet, som tränger moderns vård,
jag måste hålla garnet och gå från gård till gård.

Du rike man, som njuter av rikligt överflöd,
du kanske till mig skjuter en slant till lite bröd,
kanske, när jag vid porten utför ditt slott gör halt,
du visar mig från orten till fattigmansanstalt.

Till eder mina vänner jag riktar ej min bön,
ty själv ni plikten känner, ni delar glatt er lön,
ni handen vänligt räckte åt fordom glad kamrat,
som banan framåt sträckte, fastän med sakta fart.

Nu slutar jag min visa, den annars blir för lång,
den är ju ej att prisa, den är min första sång,
mitt namn är Viktor Lindroth, om jag det nämna bör,
min sång jag nu har fullgjort, jag slutar nu därför.

En rallares begravning. Uddevalla—Strömstad.

1900—1903.

En visa vill jag sjunga om en olycka svår,
som hände med en yngling på ett och tjugu år,
han reste ifrån hemmet och sina vänner mång,
men tänkte inte alls ta farväl för sista gång.

Men våra framtidsplaner de vill utsträcka sig,
vi tänka ej på faror som ligga i vår stig
som kan förkorta livet i våra unga dar,
så länge man har hälsan, men ej alls den tanken har.

Till Statens Järnvägsbyggnad han reste frisk och glad
och började arbeta i förman Pålssons lag,
där han sig ämnar stanna till vårens varma dar,
då han sig tänkt exera och lyda Sveriges lag.